

בבית המשפט העליון בירושלים

בג"ץ 9513/11 - ד'

לפני: כבוד הרשמת דנה כהן-לקח

העותרים: 1. מ. גשאש
2. י. גשאש
3. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

נגד

המשיבים: 1. המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית
2. ראש המנהל האזרחי

בקשה לפסיקת הוצאות

החלטה

לפניי בקשה לפסיקת הוצאות לטובת העותרים לאחר שהעתירה נמחקה לבקשתם.

1. העתירה שבכותרת הוגשה ביום 21.12.2011 ובמסגרתה התבקשו המשיבים להנפיק לעותרים 1-2 היתרי כניסה למרחב התפר על-מנת לאפשר להם לעבד את אדמות משפחתם. ביום 4.1.2012 הודיעו המשיבים כי ביום 2.1.2012 וביום 3.1.2012 הונפקו עבור העותרים 1-2 היתרי כניסה למרחב התפר לצורך תעסוקה (לעניין העותר 1 לא כלל היתר הכניסה שניתן אישור לינה, וזאת נוכח סיום תקופת המסיק). זמן קצר לאחר מכן, נמחקה העתירה לבקשת העותרים נוכח קבלת עיקר הסעד שהתבקש במסגרתה. העותרים ביקשו את השבת האגרה וכן עמדו על פסיקת הוצאות לטובתם בטענה כי התקיימו אמות-המידה שנקבעו בבג"צ 842/93 אל נסאסרה נ' שר הבינוני והשיכון, פ"ד מח(4) 217 (1994).

2. המשיבים אינם מתנגדים להשבת האגרה בהתאם לדין החל על העניין. המשיבים אף אינם מתנגדים לפסיקת הוצאות בעניינו של העותר 2. בתשובתם ציינו המשיבים בהגנותם כי "אכן חל עיכוב באיבחון בקשתו של העותר 2", ולפיכך הם הותירו את הבקשה לפסיקת הוצאות בעניינו של העותר 2 לשיקול-דעת בית-המשפט. מאחר שאין התנגדות ממשית לפסיקת הוצאות בעניינו של העותר 2, אני רואה לחייב את המשיבים בהוצאות הגשת עתירתו. בשיעור ההוצאות ראיתי להביא בחשבון את העובדה שמדובר בעתירה שאינה מורכבת באופן מיוחד; הסעד התקבל במסגרתה באופן מהיר יחסית, ללא דיון במעמד הצדדים וללא צורך בהכרעה שיפוטית; וכן לא הובאו ראיות לעניין גובה ההוצאות (ראו והשוו: בג"צ 6857/10 סלים נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (לא פורסם, 20.2.2011)).

3. המחלוקת שנותרה בין הצדדים בהליך שבכותרת ואשר תידון להלן, נוגעת לבקשה לפסיקת הוצאות בעניינו של העותר 1. בהקשר זה, טענו המשיבים כי במכתבו של קצין פניות הציבור בלשכת המינהל האזרחי מיום 5.10.2011, צוין כי ככל שברצונו של העותר 1 לבקש היתר לינה, עליו להגיש בקשה להיתר כניסה למרחב התפר הכולל לינה במשרדי הקישור הפלסטיני באזור מגוריו. שני הצדדים תמכו בתצהיר את טענותיהם (המנוגדות) בדבר המועד בו הוגשה הבקשה המחודשת מטעם העותר 1 להיתר כניסה למרחב התפר הכולל לינה: העותר 1 טען בתצהירו כי הגיש את בקשתו האמורה עוד ביום 20.10.2011 וכי הבקשה הועברה בסמוך לאחר מכן למת"ק הישראלי. לפי הנטען, משלא קיבל העותר 1 מענה בחלוף כחודשיים מיום הגשת בקשתו, הגיש את העתירה שבכותרת. בנסיבות אלה, עמדת העותר 1 היא כי העתירה לא היתה מוקדמת והיא הוגשה לאחר מיצוי הליכים. מנגד, המשיבים טענו בתצהיר מטעמם כי העותר 1 הגיש את בקשתו המחודשת להיתר כניסה למרחב התפר הכולל לינה רק ביום 8.12.2012. מאחר שההיתר הונפק ביום 2.1.2012, עמדת המשיבים היא כי לא חל עיכוב בטיפול בבקשתו של העותר 1 ולפיכך אין הצדקה לפסוק הוצאות בעניינו.

4. נוכח הטענות המנוגדות בנוגע למועד הגשת הבקשה המחודשת לקבלת היתר כניסה למרחב התפר הכולל לינה מטעם העותר 1, ביקשתי מהעותר 1 להציג תיעוד רלוונטי לטענתו בדבר מועד הגשת הבקשה האמורה. העותר הגיש אישור (מקורי ומתורגם) ממנהל לשכת הקישור והתיאום הפלסטינית, במסגרתו צוין כי בהתאם לרישומי הלשכה, העותר 1 הגיש בקשה להיתר חלקאי מעבר לגדר ביום 20.10.2011, וכי הבקשה הועברה למת"ק הישראלי ביום 26.10.2011. ביקשתי תגובה ממוקדת של

המשיבים בעניין האישור הנ"ל, ובעניין השלכותיו לגבי מיצוי ההליכים טרם הגשת העתירה. בתגובתם המשלימה הנתמכת בתצהיר, הודיעו המשיבים כי הם בדקו פעם נוספת את מועד הגשת הבקשה מטעם העותר להיתר כניסה למרחב התפר לצרכים חלקאיים. צוין כי מאחר שבמערכת המינהל האזרחי אין אינדיקציה לקבלת בקשה בשמו של העותר 1 בתאריך 26.10.2011 כנטען על-ידו, נתבקש נציג הקישור הפלסטיני להעביר למת"ק הישראלי את רשימת הבקשות שהועברו על-ידם לידי המת"ק הישראלי באותו היום (26.10.2011). הרשימה צורפה לתגובת המשיבים, ועיון בה מעלה כי בקשתו של העותר 1 אינה נזכרת בה. בהתחשב בכך שברשימות הקישור הפלסטיני מיום 26.10.2011 אין איזכור לבקשת העותר, טוענים המשיבים כי לא ברור על מה התבסס האישור שהציג העותר 1 לעניין העברת הבקשה מטעמו לידי המת"ק הישראלי ביום 26.10.2011.

5. לאחר שבחנתי את הדברים, באתי למסקנה כי סבב התגובות המשלימות מטעם הצדדים בתיק לא הצליח להסיר את הערפל לעניין מועד הגשת הבקשה המחודשת מטעם העותר 1 למשרדי הקישור הפלסטיני לצורך קבלת היתר כניסה למרחב התפר לצרכים חלקאיים (כולל לינה), ובעיקר לעניין מועד העברת הבקשה לידי המת"ק הישראלי. למועד הנדון חשיבות לצורך השאלה האם הגשת העתירה היתה מוקדמת, באופן שעלול להשליך על צידקת הגשתה מלכתחילה (ראו והשוו: בג"צ 7505/10 ראש מועצת הכפר חרבתא בני-חארת נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית (לא פורסם, 25.7.2011)). בהקשר זה יצוין כי על-אף שהעותר 1 זכה לעיקר הסעד לו עתה, נטל השכנוע לעניין מיצוי הליכים טרם הגשת העתירה והגשתה במועד שאינו מוקדם, הינו על העותר (ראו גם: בג"צ 2908/06 איונוב נ' שר הפנים, פסקה 5 (לא פורסם, 21.4.2010)). לפיכך, הערפל שנותר בשאלת פער הזמנים בין מועד הגשת הבקשה למשרדי הקישור הפלסטיני והעברתה לידי המת"ק הישראלי, לבין מועד הגשת העתירה, נזקף לחובת העותר 1. יחד עם זאת, לא אוכל להתעלם מכך שאף אם אלך לשיטת המשיבים ואניח כי בקשתו של העותר 1 הוגשה רק ביום 8.12.2011 כנטען על-ידם, הרי ההיתר עבור העותר 1 הונפק לבסוף ביום 2.1.2012, קרי- בחלוף קרוב לחודש ימים. לא ניתן לשלול כי הגשת העתירה שבכותרת ביום 21.12.2011, תרמה במידה כזאת או אחרת למתן ההיתר באופן ובמועד שבו הונפק. באיזון בין מכלול השיקולים, ראיתי לפסוק בעניינו של העותר 1 הוצאות חלקיות בלבד.

6. סוף דבר ; בנסיבות העניין אני מחליטה כדלקמן:

א. כמבוקש וכמוסכם, האגרה ששולמה בתיק זה תושב לעותרים בניכוי הסכום הקבוע בפריט 33 לתוספת לתקנות בתי המשפט (אגרות), התשס"ז-2007.

ב. המשיבים יישאו בשכר-טירחת באי-כוח העותר 2 בסך 4,000 ש"ח. בנוסף, יישאו המשיבים בשכר-טירחת באי-כוח העותר 1 בסך 1,500 ש"ח (5,500 ש"ח בסה"כ). סכום זה יישא הפרשי ריבית והצמדה כדין מיום המצאת החלטה זו ועד יום התשלום בפועל.

ניתנה היום, כ"ב באייר תשע"ב (14.5.2012).

דנה כהן-לקח, שופטת

ר ש מ ת